

Arrest

nr. 220 156 van 24 april 2019
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging, thans de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Turkse nationaliteit te zijn, op 28 december 2018 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 26 oktober 2018 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel *Ibis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 4 januari 2019 met refertenummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien de synthesesamenvatting.

Gelet op de beschikking van 1 maart 2019, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 4 april 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. VAN DEN BOSSCHE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die *loco* advocaat K. BORMANS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat J. TASSENOY, die *loco* advocaten C. DECORDIER en T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1 Op 25 september 2017 dient de verzoekende partij een aanvraag voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Europese Unie (bijlage 19*ter*) in, als bloedverwant in neergaande lijn van de Belgische partner van haar vader. Op 22 maart 2018 wordt deze aanvraag door middel van een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20) geweigerd.

Kortom aan de hand van de voorgelegde documenten kan er niet toe worden besloten dat betrokkene onvermogen was in het land van origine en dientengevolge ten laste was van de referentiepersoon en haar echtgenoot.

Volgens de gegevens beschikbaar in het administratief dossier blijkt dat betrokkene sinds 28.05.2018 tot op heden tewerkgesteld is, zodat hij zelf inkomsten verwerft. Er kan bijgevolg evenmin worden gesteld dat betrokkene heden ten laste is van de Belgische referentiepersoon.

Uit de gegevens van het Rijksregister blijkt nu ook dat de referentiepersoon sedert 09.08.2018 niet langer op het adres van de referentiepersoon woont. De afhankelijkheidsrelatie is dus allerminst van die aard dat betrokkene er verblijfsrecht kan aan ontleen. De voorwaarden van art. 40ter, §1 eerste lid, 1° en art. 40bis, §2, eerste lid, 3° van de wet van 15.12.1980 zijn niet voldaan.

Het recht op verblijf wordt geweigerd aan betrokkene. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken.

De Dienst Vreemdelingenzaken wenst uw aandacht erop te vestigen dat de te vervullen voorwaarden van de gezinshereniging cumulatief zijn. Aangezien minstens één van deze voorwaarden niet vervuld is, wordt uw aanvraag van verblijf geweigerd.

De Dienst Vreemdelingenzaken heeft de andere voorwaarden niet volledig onderzocht.

Deze beslissing belet de Dienst Vreemdelingenzaken dus niet om bij de indiening van een nieuwe aanvraag van verblijf deze andere voorwaarden na te gaan of over te gaan tot een onderzoek of analyse die zij nodig acht. De Dienst Vreemdelingenzaken raadt u aan uw dossier grondig na te kijken vooraleer een nieuwe aanvraag in te dienen. (...)"

2. Over de rechtspleging

Overeenkomstig artikel 39/81, zevende lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) doet de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) uitspraak op basis van de synthesememorie, behoudens wat de ontvankelijkheid van het beroep en van de middelen betreft.

3. Onderzoek van het beroep

3.1 In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van de zorgvuldigheidsplicht *juncto* de motiveringsplicht.

Zij zet in haar synthesememorie het volgende uiteen:

"IN FEITE

De DVZ houdt onvoldoende rekening met de werkelijke waarde van de bijgebrachte documenten in de procedure gezinshereniging, nu zij te strikt vasthoudt aan de formele regelgeving.

Er bestaat in deze geen enkel risico dat APPELLANT ten laste zal vallen van de Belgische staat, meer nog, door aan de slag te gaan in een knelpunt beroep als slager, kan hij mede bijdragen aan het onderhoud van referentiepersoon.

Zijn vader en stiefmoeder kunnen gemakkelijk APPELLANT ten laste nemen, hetgeen zij ook aantonen met de bijgebrachte stortingsbewijzen.

APPELLANT is een zegen voor ons land, nu hij meteen kan beginnen werken in een knelpuntberoep en bijdragen aan ons systeem van belastingen en sociale voorzieningen.

In plaats van zich blind te staren op allerlei regeltjes, waarmee de Belgische staat zichzelf in de voet schiet, zou men de bereidwillige arbeiders en ondernemers, beter met open armen ontvangen.

Een doorgedreven controle achteraf, door na te gaan dat de arbeidsvoorwaarden vervuld blijven, zou een veel pertinente manier zijn om de welvaart van ons land in stand te houden.

Het is niet de letter van de wet die hier bekeken moet worden, maar veeleer de geest van de wet."

3.2 Uit het betoog van de verzoekende partij blijkt dat zij met haar verwijzing naar “*de motiveringsplicht*” doelt op de materiële motiveringsplicht. Deze houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven, dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (RvS 5 december 2011, nr. 216.669; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 14 juli 2008, nr. 185.388). De materiële motivering vereist met andere woorden dat voor elke administratieve beslissing rechtens aanvaardbare motieven met een voldoende feitelijke grondslag moeten bestaan.

Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen (RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid dan weer de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

De voorgehouden schending van de materiële motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel wordt onderzocht in het licht van de bepalingen waarop de bestreden beslissing steunt, met name de artikelen 40ter en 40bis, § 2, eerste lid, 3° van de vreemdelingenwet.

Artikel 40ter, § 2, 1° van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“De bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de volgende familieleden van een Belg die niet zijn recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten heeft uitgeoefend krachtens het Verdrag betreffende de Europese Unie en het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie :

1° de familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3°, mits zij de Belg die het recht op gezinshereniging opent vergezellen of zich bij hem voegen;”

Het voormelde artikel 40bis, § 2, eerste lid, 3° luidt als volgt:

“§ 2. Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd :

(...)

3° de bloedverwanten in neergaande lijn alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1° of 2°, (...) die te hunnen laste zijn, die hen begeleiden of zich bij hen voegen, (...)”

Om als ‘ten laste’ te worden beschouwd, moet er volgens de gemachtigde reeds een afhankelijkheidsrelatie bestaan tussen de verzoekende partij, die ouder is dan 21 jaar, en de referentiepersoon van in het land van herkomst of origine tot op het moment van de huidige aanvraag. De bestreden beslissing steunt op de vaststelling dat aan de hand van de voorgelegde documenten niet ertoe kan worden besloten dat de verzoekende partij onvermogen was in het land van origine en bijgevolg ten laste was van de referentiepersoon en haar echtgenoot, de vaststelling dat de verzoekende partij, aangezien zij tewerkgesteld is, evenmin op heden ten laste is van de Belgische referentiepersoon, en de vaststelling dat zij ook niet langer op het adres van de referentiepersoon woont. De gemachtigde verwijst in zijn beslissing naar de door de verzoekende partij voorgelegde documenten en de gegevens die blijken uit het administratief dossier, en besluit dat de afhankelijkheidsrelatie allerminst van die aard is dat de verzoekende partij eraan verblijfsrecht kan onttelen.

De Raad stelt vast dat de verzoekende partij de invulling die de gemachtigde aan het begrip ‘ten laste’ geeft, op zich niet betwist. Uit niets blijkt dat de verzoekende partij niet onder de louter internrechtelijke toepassing van artikel 40ter, § 2 *juncto* artikel 40bis, § 2, eerste lid, 3° van de vreemdelingenwet zou vallen. Bij gebreke aan een wettelijke bewijsregeling inzake het bewijs van ‘ten laste’ zijn, is het bewijs van het vervuld zijn van de voorwaarden tot verblijf van meer dan drie maanden dan ook vrij en rust de bewijslast daartoe op de aanvrager. Deze vrije feitenvinding en -appreciatie impliceert dat de bevoegde administratieve overheid discretionair oordeelt of de verzoekende partij het bewijs van deze

voorwaarden levert. Aldus kan de bevoegde overheid, in het raam van de uitoefening van deze ruime appreciatiebevoegdheid en zonder dat de regelgeving dit uitdrukkelijk stelt of oplegt, rechtmatig het voldaan zijn aan deze wettelijke voorwaarden afleiden uit de daartoe relevante stukken, verklaringen en dergelijke die het bestuur zelf bepaalt en waarvan het de overlegging vereist. Op de uitoefening van deze discretionaire bevoegdheid houdt de Raad een marginaal wettigheidstoezicht.

De verzoekende partij voert aan dat de gemachtigde te strikt vasthoudt aan formele wetgeving en zet uiteen dat er geen enkel risico bestaat dat zij ten laste zal vallen van de Belgische staat, meer nog, dat zij mede kan bijdragen aan het onderhoud van de referentiepersoon, door aan te slag te gaan in een knelpuntberoep als slager. Zij voert aan dat haar vader en stiefmoeder haar gemakkelijk ten laste kunnen nemen en dat zij een zegen voor ons land is. Volgens de verzoekende partij zou men de bereidwillige arbeiders en ondernemers beter met open armen ontvangen, in plaats van zich blind te staren op allerlei regeltjes, waarmee de Belgische staat zichzelf in de voet schiet. Zij voert nog aan dat een doorgedreven controle achteraf een veel pertinentere manier zou zijn om de welvaart van ons land in stand te houden, en dat het niet de letter van de wet is die hier bekeken moet worden, maar veeleer de geest van de wet.

De Raad stelt vast, nog los van de vraag of de verzoekende partij met dit betoog in haar synthesesmemorie geen nieuwe invulling geeft van het middel zoals dit was ontwikkeld in het verzoekschrift, dat de verzoekende partij op geen enkele manier concreet aangeeft op welke gronden de motivering van de bestreden beslissing onzorgvuldig, onjuist of kennelijk onredelijk zou zijn. Zij verwijst naar de voorgelegde stortingsbewijzen, maar verliest uit het oog dat de gemachtigde uitdrukkelijk heeft vastgesteld dat niet kan worden besloten dat zij op deze bestaansmiddelen was aangewezen om in haar basisbehoeften te voorzien. Zij betwist deze vaststelling van de gemachtigde ook niet. Ook betwist zij niet dat zij en de referentiepersoon niet op hetzelfde adres wonen, en erkent zij in haar synthesesmemorie zelfs uitdrukkelijk dat zij tewerkgesteld is. De verzoekende partij kan met dit betoog bijgevolg geen afbreuk doen aan de vaststellingen van de gemachtigde, op basis waarvan deze tot het besluit is gekomen dat de afhankelijkheidsrelatie niet van die aard is dat zij eraan verblijfsrecht kan ontlenen.

Bovendien blijkt de verzoekende partij in haar uiteenzetting, opnieuw al dan niet voor het eerst in haar synthesesmemorie, ook kritiek uit te oefenen op de wet. De Raad is echter niet bevoegd zich hierover uit te spreken. Deze bevoegdheid komt immers binnen de grenzen bepaald in artikel 142, tweede lid van de Grondwet toe aan het Grondwettelijk Hof (*cf.* RvS 2 mei 2005, nr. 144.025; RvS 23 juni 2004, nr. 132.916). In deze mate is het enig middel bijgevolg hoe dan ook onontvankelijk.

Het enig middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vierentwintig april tweeduizend negentien door:

mevr. I. VAN DEN BOSSCHE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

I. VAN DEN BOSSCHE